

Hor sa na palubu!

Tomáš sedel na zadnom sedadle auta a vôbec netušil, čo sa deje. Všetci traja dospeláci boli tajomní ako hrad v Karpatoch. Ešte včera večer mu mamička zbalila do batoha pár vecí a teraz viezla jeho aj svojho brata Maťa ktoviekam. Tato musel ísť ráno do práce, takže Tomášovi len zaželel dobrú zábavu a s potmehúdskym úsmevom a veselým hvízdáním vyrazil preč.

Tomáš začínal byť čoraz nervóznejší.

„Tak kam to vlastne ideme?“ spýtal sa v to popoludnie už asi po stý raz.

A Maťo mu rovnako ako vždy odpovedal: „Čoskoro to zistíš.“

Mamička ešte huncútsky dodala: „Kto je zvedavý, bude skoro starý, Tomáško. Už tam čochvíľa dorazíme.“

Chlapec si nahnevane založil ruky na prsiach a cez okno auta sa zamračene pozeral von. Keby mal so sebou aspoň nejakú knižku, určite by sa nenudil. Pri cestovaní si vždy rád čítal – na rozdiel od mnohých spolužiakov mu v aute ani v autobuse nebývalo zle, keď sa počas jazdy pozeral do knižky. Lenže tentoraz mal zakázané brať si so sebou čokoľvek papierové a mamička to pred odchodom dokonca starostlivo skontrolovala.

A tak mu nezostávalo iné, len sa rozhliadať po okolí a sledovať, čo práve míňajú. Dom, pole, záhrada, les, rieka, strom, rieka, kaplnka, rieka... *Moment! Už akosi podozrivo dlho ideme pozdĺž rieky!*

Tomáš sa práve nadýchol, aby po stoprvý raz zopakoval svoju otázku, keď ich auto náhle zašlo na malé parkovisko a zastalo. Pozrel sa na budovu, pred ktorou stáli. Bol to nízky domček s opadanou omietkou a nad jeho vchodom sa hojdala ceduľa s nápisom

Požičovňa lodí.

„Tramtadá!“ Maťo napodobnil fanfáru a rozžiarene sa otočil na Tomáška z predného sedadla. „Sme na mieste.“

„Čože?“ neveriacky vyrazil zo seba Tomáš. *Požičovňa lodí? Akože... si požičiame lod? A budeme sa na nej plaviť? Na vode? Keď včera vravel, že by chcel byť ako Jim Hawkins a plaviť sa po mori, rozhodne nepočítal s tým, že to Maťo vezme tak doslova. A navyše, čo má požičovňa lodí a ten tajomný internetový geocaching spoločné s pokladom, ktorý strýko spomínal?*

Tomáš skôr čakal, že spolu vyrazia pozrieť sa na korunovačné klenoty alebo na nejakú

výstavu starých mincí, nie že skončia niekde na konci sveta pred sivou polorozpadnutou požičovňou lodí.

Zatiaľ čo sa mu toto všetko prehánalo v hlave, Maťo s mamičkou si rozopli pásy a vystúpili z auta. Maťo začal vyberať veci z kufra auta a mamička ráznym krokom vošla do budovy požičovne. Po chvíľke odtiaľ vyšla s menším holohlavým pánom oblečeným v zelenej veste a kraťasoch pod kolená, ktorému na nohách mlaskali gumené žabky. No Tomáša viac ako jeho oblečenie zaujalo, že v rukách niesol niečo, čo vyzeralo ako veľký modrý sud. Mamička kráčala vedľa neho a niesla dve pádla. Tomáš sa konečne prebral z prekvapenia a vyliezol z auta.

„Dobrý deň, už som vás čakal,“ povedal chlapík piskľavým hlasom, obrátil sa k Maťovi a potriasol si s ním ruku. „Nachystal som prvotriedne kanoe, ktoré by malo byť pre vás

ideálne – je ľahké a bezpečné. Museli by ste sa veľmi snažiť, aby sa vám ho na tomto oleji podarilo prevrátiť.“

Tomáš vyvalil oči a udivene sa opýtal: „Na akom oleji? Vám tu v rieke tečie nejaký olej?“

Muž sa tak rozosmial, až sa rozkašlal. „Ha-ha-ha... olej v rieke... to si ma dostal, chlapče!“ vyrazil zo seba.

Maťo položil synovcovi ruku na plece. „*Olej* sa hovorí pomalej a pokojnej rieke, Tomáško.“

Keď chlapík z požičovne konečne chytil dych, utrel si zaslzené oči a prihovoril sa Maťovi. „Bude vám stačiť jeden barel, všakže?“ opýtal sa a zdvihol do vzduchu ten modrý sud, ktorý priniesol so sebou.

Maťo pritakal a kývol hlavou k svojmu vojenskému batohu a Tomášovej taške. „Myslím, že celkom bez problémov.“

„Výborne. Tu je teda. Máte v ňom aj vesty. A špongiu máte v lodi. Keby sa čokoľvek

dialo, zavolajte, moje číslo máte. Prajem vám bezpečnú plavbu a o dva dni si od vás v cieľi vyzdvihnem loď.“

V Tomášovi hrklo. „O dva dni?!“ vysúkal zo seba s námahou. *To hádam nemyslia vážne! Nemáme tú loď požičanú iba na jeden deň? To však znamená, že niekde po ceste budeme musieť prespať. A ja som ešte nikdy nespál inde ako doma alebo u starých rodičov!*

Mamička sa zadívala na Tomáša, akoby mu čítala myšlienky. Potom sa k nemu sklonila a povzbudivo sa naňho usmiala. „Neboj sa, Tomáško, vy dvaja to spolu zvládnete. Zabalila som ti všetko potrebné. Hlavne sa ničoho neobávaj a pekne si to vaše prázdninové pirátske dobrodružstvo uži.“ Vtísla mu pusu na líce a otočila sa k svojmu bratovi. „A ty,“ naoko prísne sa naňho pozrela a pohrozila mu prstom, „dávaj mi na Tomáška dobrý pozor. Nieže ho niekde utopíš!“

„Rozkaz, kapitánka!“ zasalutoval jej Maťo a potmehúdsky sa usmial. „A teraz, hor sa na palubu!“ Otočil sa k Tomášovi, vzal do ruky barel a spoločne vyrazili dole k rieke.

